

Jongeren bazuin

Maran-atha!

Met het oog op de aankomende Maran-athadag is het misschien fijn om eens bij dit woord stil te staan.

In ons Apostolische geloof gebruiken we in onze gemeenten veelvuldig het woord 'Maran-atha'. Dit woord is echter maar op één plaats terug te vinden in de bijbel. 1 Corinthiërs 16 vers 22: "Indien iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking; Maran-atha!" Zoals al aangegeven gebruiken we dit woord veelvuldig binnen onze gemeenten. Zo lezen we dit woord onder andere in grote letters in onze kerkgebouwen. Daarnaast eindigen dienaars de preek veelal met de woorden 'Maran-atha, Jezus komt!'. Zelfs hebben we er in onze liederenbundel een heel lied voor, het Maran-athalied (bundel 14). Hierbij eindigt ieder vers met de woorden: 'Maranatha blijf' ons wachtwoord. Amen, ja Heer Jezus, kom!' In dit lied roepen we vanuit onze hoop en verwachting dat de Heer spoedig zal wederkomen. Het woord 'Maran'

staat voor 'Heer' of 'Here' en het woord 'Atha' betekent 'Hij is gekomen' of 'Hij komt'. De komende Maran-athadag is een dag waarbij alleen mensen vanuit onze eigen kerk samen komen. Door het woord Maran-atha in deze bijeenkomst te laten klinken blijkt maar weer eens hoe belangrijk dit woord voor ons is. Tijdens de Maran-athadag proberen we eendrachtig met elkaar te spreken over diverse onderwerpen aangaande het Koninkrijk van Jezus Christus. Onze Apostolische belijdenis bestaat uit 5 punten die we de 'geloofsbelijdenis van Nicea' noemen. Zo belijden wij o.a. dat de Heer Jezus spoedig zal wederkomen. Wij geloven dat de Heer ons zal opnemen als zijn bruidsgemeente. In al onze geloofsgedragingen moeten wij immers kunnen zien dat wij gericht zijn op Zijn wederkomst. Maar worden wij wel waardig bevonden om de bruid van de Heer en Koning te kunnen zijn? Onze handel en wandel moet daarom gericht zijn op het verlangen naar Zijn wederkomst, want de Heer

Jezus zal spoedig wederkomen. Ondanks dat Maran-atha maar één keer in de bijbel staat kunnen we concluderen dat het een zeer grote en belangrijke rol in ons leven heeft. Hopelijk geeft dit stukje dan ook meer duidelijkheid en inzicht aangaande het woord 'Maran-atha'.

Jeroen van de Pavert

Psalm 42

Inhoud van deze Jongerenbazuin

Maran-atha!	pag. 1
Jonge mensen, WAAKT!!!	pag. 2
Spreuken 14 vers 9	pag. 2
Doen in Juda	pag. 2
Ja	pag. 3
De vreemdeling	pag. 4
De joodse bruiloft	pag. 6
Maran-athadag 2013	pag. 7
Psalm 119 vers 5	pag. 8
Doolhof	pag. 8

Herfstnummer met nadruk op Maran-atha!

2013

De Jongerenbazuin is een uitgave van de Hersteld Apostolische Zendingkerk in Nederland: www.hazkn.nl

Dit blad komt 4 keer per jaar uit, in een oplage van 250 stuks, verspreid over de leden van de Hersteld Apostolische Zendingkerk en belangstellenden. Wilt u dit blad opgestuurd krijgen? Mail dan met redactie@jongerenbazuin.nl. Ga naar www.jongerenbazuin.nl om dit blad digitaal te bekijken.

Jeremia 8:7

Jonge mensen, WAAKT!!!

De apostel Johannes heeft in zijn eerste brief voor ieder een woord: voor vaders, jongelingen en kinderen.

Hij weet zeer goed dat het kwaad in de jonge zielen spoedig en gemakke-

lijk ingang vindt. Er is een tijd in het leven van ieder mens, dat zijn ziel wijd openstaat voor allerlei indrukken. Het is de tijd der ijdele jeugd, het is de tijd van het dwepen met die dingen, die onze belangstelling hebben, de tijd waarin vele vragen in de ziel opkomen, de tijd van een onverzadigd dromen over de toekomst.

Dit is een heerlijke tijd, want de richting voor ons hele leven zet zich dan in ons vast. Maar daarom is het ook zo'n gevaarlijke tijd, want men is dan uiterst gevoelig en kwetsbaar voor al die indrukken en invloeden, welke helaas menig kind dan ook al noodlottig zijn geworden.

Er is een les voor iedere ouder en opvoeder, om onze kinderen datgene te laten lezen, wat hen opvoert naar

boven, naar Hem, en te weren wat nederwaarts voert naar de aarde. Wat lezen wij als ouders en wat laten wij onze kinderen lezen? Wat lezen de jongelingen en waarin vindt hun ziel genot? Ouders, waakt dus over uw kinderen!

Ieder woord dat zij horen, elke regel die zij lezen, iedere afbeelding die zij zien, beitelst zich als het ware in hun ziel. Dat wij onze kinderen, de jongelingen, dan voor zullen gaan in het allerheiligst en dierbaar geloof. Dat wij hen alzo tot voorbeeld mogen zijn. "Waak, Christen, waak, blijf in 't geloof, dat niemand u die kroon ont-roof'!" (Gezang 211 vers 1)

Dat wij, de ouderen en zeker ook de

jongelingen wakende en biddende zullen zijn.

Dat wij ook naar Zijn Woord willen luisteren, ons in Zijn dienst willen stellen en Hem willen volgen. Dat wij ook met geheel ons hart zullen uitzien naar de dag van Zijn wederkomst. Maran-atha!!! R. Blumink

Spreuken 14 vers 9

Elke dwaas zal de schuld verbloemen; maar onder de oprechten is goedwilligheid.

We zijn allemaal mensen van vlees en bloed en hebben vaak te maken

met sterk afwisselende emoties, een ochtendhumeur, het niet kunnen verdragen van kritiek, druk zijn en dan snel geïrriteerd raken, enzovoort. We maken allemaal fouten. De spreuk zegt dat een mens die niet verstandig is, zijn fouten niet erkent. Hij zal ook net alsof doen dat het allemaal wel mee valt, hij verbloemt het. Een oprecht mens erkent dat hij fouten maakt en zal zijn fouten ook toegeven. Maar nu hebben wij als mens een geweldige handicap, en dat is ons hart. Jeremia schrijft daarover in hoofdstuk 17 vers 9: "Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het, wie zal het kennen?" Jeremia zegt hiermee dat wij ons zelf goed voor de gek kunnen houden, denk bijvoorbeeld aan het goed praten van fouten of zonden. Als wij verstandig zijn en oprecht, dan geven wij onze fouten toe en laten we ons niet langer misleiden door ons hart door fouten te ontkennen. Dan kunnen wij ook aan onze fouten werken en geven we meer ruimte aan de Geest om in ons te werken. De vrucht van de Geest wordt dan ook zichtbaar in ons. Wat leeft er in jouw hart? Wat leeft er in jouw gedachten? Emile Doppenberg

Doen in Juda

Hiernaast een geheugensteuntje: wat is er dit jaar te doen in de stam Juda?

oktober

05
Maran-athadag

november

03
Jongerendag in de gemeente Wageningen

november

13
Lezing in Eindhoven: "Zo zegt de Here HERE!"

november

24
Oudere jongerendag in de gemeente Amersfoort

Ja

Heb jij ook weleens moeite om te geloven dat jij tot de bruid behoort? Twijfel jij ook als iemand aan je vraagt: "Ben je bereid?"

Je weet van jezelf hoe je in het geloof staat: misschien niet altijd even standvastig; niet altijd heel veel zin om naar de kerk te gaan; niet dat constante verlangen naar de Heer. "En dan toch tot de bruid behoren?" zal je denken... Ja, en dan toch tot de bruid behoren, want Hij heeft al gekozen! De Vader weet al wie Hij voor de Bruidegom (Jezus) wil hebben. De vraag is of jij ja zegt. Denk eens aan Rebecca. Zij moest ook de knecht van Abraham antwoorden op de vraag of ze met Izaäk wilde trouwen (Genesis 24). Ze wist

niets van haar aanstaande man, toch zei ze ja. Ze vertrouwde God dat het goed zat. Ze verlangde naar haar aanstaande man, ook al had ze hem nog nooit gezien.

Niemand van ons heeft Jezus gezien (1 Petrus 1 vers 8). En dan toch verlangen hebben naar Hem? Voor de een is dat makkelijker dan voor de andere, maar voor niemand is het onmogelijk. Hoe dan?

Een liefdesrelatie komt tot stand door beiden "ja" te zeggen tegen elkaar. Als een liefdesrelatie dan tot stand is gekomen, moet je eraan werken om dit vol te houden. Je moet met elkaar bezig zijn, pas dan kan er een puur verlangen komen naar elkaar. Alleen dan kan de pure liefde tot uiting komen. Je doet er alles aan om elkaar

zoveel mogelijk te zien, je belt elkaar zoveel mogelijk op en een foto van je geliefde heb je altijd bij je.

Liefde wordt echter zwakker als je niet meer zo met elkaar bezig bent. Je bent met andere dingen bezig en verliest elkaar als het ware uit het oog. Hetzelfde geldt voor de liefdesrelatie met Jezus. Hij heeft "ja" gezegd. Jij zegt ook ja en bent vanaf dan aan het werk om die relatie in stand te houden. Als je met Hem bezig bent, dan komt er een puur verlangen naar Hem, een pure, zuivere liefde. Je doet er dan alles aan om met Hem bezig te zijn: je gaat naar Zijn huis, je leest de bijbel en je praat over Hem. Je draagt Hem altijd in je hart mee.

Ja, dat is werken. Werken aan de relatie met Jezus Christus, Degene die gestorven is voor jouw zonden (1 Korinthe 15 vers 3).

Je zult merken dat jouw liefde naar Hem enorm wordt. Je zult ook merken dat de twijfel die je hebt wegebt, dat je standvastiger wordt, dat je verlangt om naar de kerk te gaan. Dat je zeker weet dat je bereid bent en tot de bruid mag behoren.

Een prachtig boek in de bijbel is het boek Hooglied. Het is het lied van de liefde. De inhoud is een gesprek tussen een verliefde Bruidegom en een liefhebbende bruid. Het is dus een gesprek tussen Jezus en ons. Het is geschreven in een taal die alleen bekend is bij de Bruidegom en de bruid.

In hoofdstuk 1 vers 4 staat het volgen-

de: "Trek mij, wij zullen U nalopen! De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkamers; wij zullen ons verheugen en in U verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn; de oprechten hebben U lief." Met Zijn binnenkamers wordt bedoeld: de plaatsen van gebed. Ook is het de plek waar de door de Heilige Geest verzegelden samenkomen om te bidden. Het is de plek waar we ons verheugen en verblijden in Hem, de plek waar we Zijn uitnemende liefde vermelden.

Je kunt kilometers van God afgedwaald zijn...

...toch is het maar 1 stap terug om weer bij Hem te komen

visje

WWW.VISJEPOSTERS.NL

De dienstknechten nodigen een ieder van ons uit om 5 oktober naar Zijn binnenkamer te gaan om Hem lof toe te zingen. Om Hem te danken en te aanbidden. Om te leren over de toekomst die Hij voor ons in petto heeft. Om te werken aan de relatie met Jezus. Rebecca heeft "ja" gezegd tegen de knecht van Abraham. Laten wij "ja" zeggen tegen de dienstknechten van God.

Laten we "ja" zeggen tegen Jezus! Maranatha, Jezus komt! Maurice Thesselaar

De vreemdeling

Febe stopte even met vege en keek wat verdrietig naar een passerend groepje giechelende meisjes.

Ze wist waar ze naartoe gingen. Het hele dorp sprak over de knappe vreemdeling die gekomen was om een vrouw te zoeken. Febe zag ze vrolijk het pad volgen, zogenaamd om boodschappen te doen, maar opgetut voor iets heel anders. Ze zuchtte en ging maar weer door met vege.

Haar tijd om te trouwen was gekomen en voorbij gegaan en haar ouders, ach, die hadden alle hoop inmiddels opgegeven. Alle meisjes van haar leeftijd waren al getrouwd en er waren meisjes bij geweest die een formidabele bruidsschat op hadden gebracht. Een enkele had de familie zelfs drie koeien opgeleverd! De ouders van Febe droomden allang niet meer over een grote bruidsschat, ze zouden al tevreden zijn met een klein geschenk. Maar er kwam niemand voor haar. Febe wist dat ze niet zo mooi was en omdat haar ouders geen geld hadden, had ze niets te bieden om een man te krijgen. En er waren al veel meisjes die jonger en mooier waren en die de huwbare leeftijd hadden bereikt.

Haar moeder stond bekend als de beste kokkin van het eiland. En dat was dan ook de enige reden dat Febe de lange vreemdeling überhaupt had ontmoet. Zijn eerste vraag bij aankomst was namelijk geweest: "Waar kan ik het lekkerst eten?" Er kwamen vaker vreemdelingen op het eiland die betaalden om een tijdje ergens te logeren, maar in hun eenvoudige huisje logeerde natuurlijk nooit iemand. Toch apart dat er nu iemand was die lekker eten belangrijker vond dan de plek waar zijn bed stond.

Febe was iedere keer dat zij de man, die Simon heette, aan tafel bediende erg verlegen. Ze bloosde steeds als hij "Dank je wel" zei. Af en toe, als ze heel snel stiekem naar hem keek, zag ze dat hij ook naar haar keek. Dan bloosde ze nog meer en verdween snel naar de keuken. Hij at iedere dag bij hen, ook als ze hoorde dat hij andere uitnodigingen had gekregen. Haar moeder moest echt heel lekker koken, dacht ze.

Haar ouders waren ook blij dat Simon van lekker eten hield. Het was een hele verrassing dat een vreemdeling bij hun wilde logeren, en omdat Simon iets meer betaalde dan het allemaal kostte hielden ze nog een beetje geld over ook.

Maar ze zouden een nog grotere verrassing meemaken.

In de laatste week van zijn bezoek, toen Febe naar de markt was, vroeg Simon namelijk plechtig om de hand van hun dochter. Ze waren met stomheid geslagen en konden alleen maar stotterend hun antwoord geven. Ja, natuurlijk mocht Simon met hun Febe trouwen. Ze waren er beduusd van. Maar haar beide ouders waren compleet verbijsterd toen hij over de bruidsschat begon. Een bruidsschat? Nee hoor. Ze waren zo onnoemelijk blij dat Febe zou trouwen dat zij Simon zouden moeten betalen. Simon lachte hartelijk toen hij hun verwarring, blijdschap en enthousiasme zag. Hij zei dat hij gekomen was met een bruidsschat en dat die ook gegeven zou worden. Haar moeder viel bijkans flauw toen Simon serieus zei: "Ik bied voor Febe 10 koeien en 2 geiten". Haar vader kwam het eerst bij van de

schok en schudde Simon de hand. Het flitste nog even door zijn hoofd dat het gebruikelijk was dat er over de bruidsschat werd onderhandeld, maar als het aanbod zo buitensporig is moet je beleefdheid niet tot het uiterste drijven. Het handen schudden maakte de transactie bindend.

Febe trilde op haar benen en zakte op de grond in elkaar toen haar overgelukkige ouders haar het nieuws vertelden. Dit was onmogelijk. Dit kon niet. Dit had niet eens in haar op kunnen komen toen ze jonger was. Dat haar familie door haar zo'n onvoorstelbare rijkdom zou krijgen.

Natuurlijk trouwde de onthutste Febe

en voordat ze het zich allemaal realiseerde zat ze op de boot naar het eiland van Simon, naar haar nieuwe huis. Het hele dorp bleef hoofdschuddend achter. Ongelofelijk.

Drie jaar later.

Phaedrus, de koopman, kondigde aan dat hij voor het eerst naar het eiland van Simon, de vreemdeling, zou varen om te proberen handel te drijven. Hij sprak met Febe's ouders af dat hij Simon en haar zou opzoeken. Hij was net zo nieuwsgierig als iedereen om de man te ontmoeten die de grootste bruidsschat uit de hele geschiedenis van het eiland had betaald.

Het was niet moeilijk om Simon te ontmoeten op de markt, en toen Phaedrus zei dat hij van het eiland van Febe kwam werd hij hartelijk door Simon uitgenodigd om mee te komen en te blijven eten. Tijdens de wandeling werden nieuwtjes en verhalen uitgewisseld tot Phaedrus het niet meer hield. "Het hele dorp is nieuwsgierig", zei Phaedrus, "hoe komt het dat je zo'n bruidsschat heb willen betalen voor een meisje waar niemand ooit iets voor geboden heeft?"

Simon glimlachte over deze vraag. "Volgens mij krijg je altijd waar je voor betaalt. Overal waar ik ooit ben geweest vroeg ik naar het beste. Dat kon eten zijn, of een bed, of wijn en zo. Maar overal houd ik ook mijn ogen open voor het beste, en op die manier kun je iemand tegenkomen die het

beste is. En zo vond ik Febe."

"M .. m .. maar " stotterde Phaedrus die niet onaardig wilde zijn, "Febe was toch niet zo bijzonder om naar te kijken. Ze was niet geestig, of ..." Hij stopte ongemakkelijk omdat hij Simon niet wilde beledigen.

Simon schaterde van het lachen. "Ach, mijn vriend, je moet nog leren hoe je iemand, of iets, moet beoordelen. Een vrouw die alleen maar geestig of mooi is, is geen goede metgezel. Toen ik Febe leerde kennen zag ik haar innerlijke schoonheid, iets dat véél meer waard is dan mijn bruidsschat. Maar kom, en zie!"

"Febe", riep hij vrolijk toen ze het huis binnenliepen.

Phaedrus schrok en wreef bijna zijn ogen uit. Er liep een prachtige vrouw de kamer binnen met zoveel gratie en schoonheid dat hij geen woord kon uitbrengen. Was dit de slonzige, onverzorgde Febe? Nou, reken maar. Ze was een van de allermooiste vrouwen die hij ooit gezien had. Ze was smaakvol gekleed, bekoorlijk, vrouwelijk en bescheiden. Het was overduidelijk dat Simon kosten noch moeite had gespaard voor wat betreft haar sieraden, haar kleding en haar onderricht. De gloed van liefde in haar ogen gaf haar een onvoorstelbare allure. Tijdens het heerlijke maal, dat moest ze van haar

moeder hebben, sprak ze intelligent en geestig en met een vrouwelijke charme alsof ze een koningin was.

Phaedrus snapte er niets van en kon niet wachten om naar zijn dorp terug te gaan.

Simon en Phaedrus liepen de volgende dag samen naar de boot. Phaedrus moest het duidelijk allemaal nog verwerken. Simon zei: "Febe kon na ons vrouwen niet accepteren dat ze zo'n

enorme bruidsschat waard was. Ze zou die nooit kunnen waarmaken, zei ze. Ik vertelde haar dat allerlei mensen van haar en mijn dorp mij dezelfde vragen hadden gesteld die jij mij ook stelde. Uiteindelijk moest ze accepteren dat zij de meest waardevolle vrouw is die ik in de hele omgeving kon vinden. En wat ik verwacht had, gebeurde.

Ze ging er aan werken om daadwerkelijk zoveel waard te zijn. Niets was voor haar meer te moeilijk om te leren, niets was teveel moeite, niets zou haar

er van weerhouden om haar werkelijke waarde te bewijzen.

En je hebt het gezien. Zij is het ideaal waar alle vrouwen naar streven. Met de dag wordt ze meer geliefd door iedereen die haar kent. Als je terug bent in het dorp, kan je ze allemaal vertellen dat ik precies wist wat ik deed." Simon zwaaide nog naar Phaedrus toen hij het anker lichtte.

Besluit:

Jezus Christus heeft het eeuwig leven gekocht voor allen die op Hem pleiten, tegen een onvoorstelbare prijs. Ook heeft Jezus Christus uit alle christenen een klein aantal mensen gekozen als Zijn bruid. Wat moet die speciaal zijn voor Hem.

Wij hebben de Heilige Verzegeling mogen ontvangen, de doop met vuur. Onze daden, onze woorden, moeten de vrouw tonen die binnenkort de bruid van Christus mag worden.

Wat kan té moeilijk zijn om te veranderen?

Wat kan té ingewikkeld zijn om aan te leren?

Hij weet dat wij alles hebben ontvangen om tot Zijn bruid te behoren. Weten wij dat ook?

En zo niet, wat gaan we daar aan doen?

Michèl Keijsper

Naar een oud verhaal en Efe. 5:25-29.

De joodse bruiloft

Het is eens goed om ons te verdiepen in de joodse bruiloft, zodat het verlangen van ons naar de Bruidegom zal toene-
men.

Het uitkiezen van de bruid In Israël werd de bruid door de vader van de bruidegom uitgekozen. Vaak zond de vader een knecht, die hij het meeste vertrouwde, om een bruid voor zijn zoon te vinden. Wij zien dit bijvoorbeeld bij Abraham die zijn knecht Eliëzer zond om voor zijn zoon Izaäk een bruid te zoeken. Vaak had de bruid haar toekomstige bruidegom nog nooit gezien maar slechts van hem gehoord van de knechten. Dit geldt ook voor de bruid van Christus.

De bruidsprijs In Bijbelse tijden werd de bruid gekocht. De prijs voor de bruid werd betaald aan haar vader om het verlies van een arbeidskracht te compenseren en tevens drukte de bruidegom daarmee zijn liefde uit. Meestal bestond de bruidsprijs uit geld of goederen. Ook wij, de bruid, zijn gekocht. De prijs die voor ons betaald is: Jesaja 53: 11, 1 Petrus 1: 18, 19 en 1 Korinthe 6: 19, 20.

De verloving Het huwelijksritueel begon met de verloving. Het Hebreeuwse woord voor verloving betekent: heiliging, heiligheid, afgezonderd zijn. De verloving vond 12 maanden voor de bruiloft plaats en hield een verbondssluiting in. De bruidegom beloofde zich over te geven; voor haar te werken; haar te eren; haar te ondersteunen in goede en slechte dagen; haar te verzorgen; in de huwelijksstaat met haar te leven als man en vrouw. Lees Efeze 5:25 en Mattheus 6:28-30.

De toestemming van de bruid Hoewel de bruid voor de bruidegom uitverkoren werd, had het meisje het recht haar mening te geven. Nadat Eliëzer en de vader van Rebecca het huwelijk hadden besproken werd de volgende morgen zij zelf gevraagd

(Genesis 24: 57, 58). Ook nu wordt niemand gedwongen door de Heer (Hooglied. 6:12).

Geschenken voor de aanstaande bruid Bij de verloving schonk de bruidegom zijn aanstaande bruid geschenken. De geschenken hielden de aandacht van de bruid gericht op de bruidegom. Iedere keer als een meisje de verlovingsring aan haar hand ziet, denkt ze aan haar verloofde. De geestelijke geschenken die wij ontvangen hebben zijn de Heilige Verzegeling en de daarbij behorende gaven en krachten van de Heilige Geest. Hierdoor blijven onze aandacht en ons oog gericht

op onze aanstaande Bruidegom.

Het afscheid van de bruidegom Na de verloving, als de verloving bezegeld was, nam de bruidegom afscheid van zijn geliefde om naar het huis van zijn vader te gaan om een huwelijkskamer voor te bereiden. Het kon 12 maanden duren vóór de bruidegom terugkwam. Gedurende deze tijd bereidde de aanstaande bruid zich voor op het afscheid van haar familie en het nieuwe leven met haar bruidegom en zijn familie. Ook onze aanstaande Bruidegom Jezus Christus is bezig een plaats voor ons te bereiden (Johannes 14: 2, 3). Maar laten wij ook bezig zijn met onszelf voor en toe te bereiden om gevonden te worden (Psalm 45: 11, 12)

De gewijde bruid De bruid is haar bruidegom toegewijd (Hooglied 2:16). In de wachtenstijd op de komst van haar bruidegom leeft zij een teruggetrokken leven. Het oog van de bruid is geslagen op Christus. Zij kijkt niet naar anderen. Uit liefde leidt zij een teruggetrokken leven.

De terugkeer van de Bruidegom In het oude Israël wist de bruid absoluut niet op welke dag of uur haar bruidegom zou terugkeren om haar in het huwelijksvertrek binnen te leiden. Ook de bruidegom wist dit niet. Alleen de vader van de bruidegom wist het. Pas als alles voor het huwelijk gereed was, het huwelijksvertrek klaar

was en hij de tijd rijp achtte gebeurde het (Marcus 13: 32). Een joodse bruidegom haalde zijn bruid normaal gesproken bijna rond middernacht. Door de nacht klonk dan het machtige geluid

van de sjofar-hoornen. Er was een groep te horen in de straten; in een optocht met fakkels ging men naar het huis v.d. bruid. Als de bruid dit hoorde, had ze nog de gelegenheid om haar laatste voorbereidingen te treffen. Vervolgens nam de bruid met haar begeleiders hun lampen en gingen op weg de bruidegom tegemoet (Mattheus 25:6). De gesluierte bruid droeg haar mooiste kleding en was getooid en versierd met sieraden en juwelen. Gezeten in een draagzetel werd zij begeleid door muzikanten (sjofarblazers, harp-spelers, citers), zangers, dansers, vrienden, familie en bruidsbegeleiders die fakkels droegen (Jeremia 33:11). Ook wij zullen eenmaal bij de terugkeer van onze Bruidegom een machtig geluid horen (1 Tess. 4: 16, 17, 18).

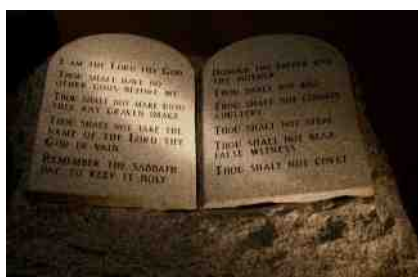

De bruiloftsmaaltijd De eerste maaltijd die de bruid, de bruidegom en hun gasten nuttigden was een zeer feestelijke maaltijd. De bedoeling was om de vreugde in het hart van bruid en bruidegom te laten vloeien. Wat wij precies onder het Avondmaal van de bruiloft des Lams te verstaan hebben, meldt de Schrift, de Openbaring ons niet. Wij zouden de beschrijving daarvan waarschijnlijk toch niet kunnen begrijpen. Het is in ieder geval het grootste feest aller tijden van bruid, Bruidegom en vele gasten (1 Cor. 2: 9). Maar gelijk geschreven staat: Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, wat God bereid heeft dien, die Hem liefhebben. Bron: congresmap ontmoetingsdag

Maran-athadag 2013

In de Bijbel staan vele opmerkingen over de eisen en specificaties die de HEERE God Zijn schepsel heeft gegeven (instellingen, geboden, wetten,

inzettingen enz.). Ze geven de juiste handelswijze aan voor mensen die Hem willen eren als hun Schepper, Koning, God en met Hem eeuwig verder willen (Exo. 18:20; Neh. 9:13; Eze. 43:11; Heb. 8:10 e.a.). De Bijbel verhaalt van zegeningen als die mens juist handelt, van consequenties als hij dat niet doet en we zien dat de HEERE God zaken toelaat die Hij uiteindelijk ten goede werkt, denk bijvoorbeeld aan het verhaal van Jozef. Uit de Bijbel leren we dat de HEERE God volmaakt, liefde en onveranderlijk is: Jer. 17:10; Jak. 1:17; 1 Joh. 4:8,16. We mogen en kunnen Hem volkomen vertrouwen. In alles! Hij wil dat iedereen voor Hem kiest (2 Pet. 3:9). Maar ja, het lijkt wel of mensen van nature dingen willen veranderen, dat wordt 'vooruitgang' genoemd. Hiermee wordt de suggestie gewekt dat elke verandering een verbetering is. Dat is sowieso niet waar in de verhouding tussen God en de mens, maar wist je dat het ook in de wereld niet waar is? Er zijn een heleboel zaken die we in de wereld niet veranderen. Eisen en specificaties van lang, lang geleden

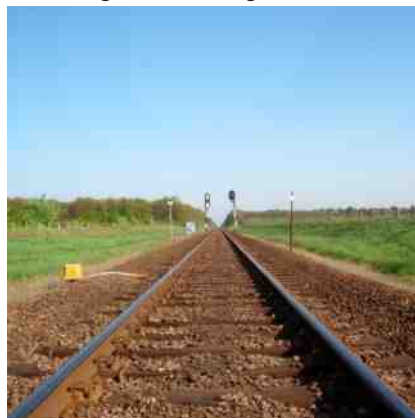
worden nog steeds gebruikt en niemand haalt het in zijn hoofd om die ter discussie te stellen, om die te willen veranderen. De gevolgen van een verandering zijn daar te groot en te kostbaar voor.

Voorbeeldje?

De afstand tussen twee spoorrails in Amerika is 1 meter en 43,51 cm (4 feet, 8,5 inch).

Wat een rare maat! Waarom is die gekozen en geen andere?

Nou, omdat de rails in Engeland ook op die maat werd gelegd, en de Amerikaanse spoorwegen zijn toentertijd onder Engels toezicht gebouwd.

Waarom legden de Engelsen hun rails dan zo neer, met die gekke afstand tussen twee spoorstaven?

Tja, omdat de eerste spoorwegen nou eenmaal zijn gebouwd door dezelfde mensen die de tramsporen aanlegden voordat er spoorwegen waren; ze gebruikten dus de maat waarmee ze bekend waren.

Waarom gebruikten die die maat dan?

Omdat de mensen die de tramsporen bouwden dezelfde gereedschappen en hulpmiddelen gebruikten uit de tijd toen ze nog karren bouwden. Die karren werden allemaal met deze spoorbreedte gemaakt.

Oke.

Waarom was de breedte tussen de wielen van die karren dan zo bepaald?

Nou, als ze de spoorbreedte van de wielen een andere maat zouden geven dan zouden de karren sneuvelen op de oude, lange-afstandswegen. Deze wegen waren door de eeuwen heen op deze maat ingesleten en als je met een andere maat zou rijden zou niet alleen de kar scheef rijden, maar zouden de assen en wielen ook heel snel kapot gaan.

Wie hebben die wegen gebouwd?

De lange-afstandswegen in Europa zijn aangelegd door de Romeinen die ze gebruikten als heirwegen voor hun legioenen. Die wegen zijn na hun tijd gewoon in gebruik gebleven.

En die ingesleten sporen dan?

De eerste sporen zijn gemaakt door Romeinse strijdwagens, waarna iedereen zich daaraan moest aanpassen om hun karren niet voortijdig te slopen. Aangezien de strijdwagens door Rome in serie werden gebouwd, waren ze -qua spoorbreedte- alle-

maal hetzelfde.

Nu hebben we eindelijk het antwoord op de eerste vraag.

De standaard voor de spoorbreedte van de Amerikaanse spoorwegen van 1 meter en 43,51 cm is afkomstig van de originele specificatie van een Ro-

meinese strijdwagen. Een stijdwagen moest zo breed zijn dat er twee paarden naast elkaar voor konden lopen. Eisen en specificaties blijven, al houdt je beschaving op te bestaan. Dus als je eisen en specificaties bekijkt en je afvraagt welk ezelsveulen dit nu weer bedacht heeft, bedenk dan dat ze een lange weg kunnen hebben afgelegd en heel logisch kunnen zijn.

Want:

Als we naar de space shuttle kijken dan zien we aan de zijkant twee grote stijdraketten zitten. Dit zijn de zogenaamde vaste brandstof raketten (VBR's). Deze VBR's werden gemaakt door de firma ATK in Utah. De ingenieurs die deze raketten ontwierpen, zouden ze liever iets dikker, dus met

een grotere doorsnede, willen maken. Maar dat kon niet. Ze moeten namelijk per trein van de fabriek naar het lanceergebied vervoerd worden en de spoorbaan tussen de fabriek en Cape Canaveral loopt via een tunnel door de bergen. De VBR's moeten dus smaller zijn dan de tunnel.

De tunnel is maar iets breder dan het spoor, en het breedste deel van het paard is de achterkant. Dat betekent dat het ontwerp van een hoogstandje in de ontwikkeling van het vervoer nog steeds was gebaseerd op de breedte van de kont van het paard.

Op 5 oktober is de Maran-Atha dag in Utrecht. We zullen ons een dagje bezighouden met eisen en specificaties van lang, lang geleden. Die niet veranderd kunnen worden omdat niemand die bij zijn volle verstand is dat kan willen. Die zó actueel en belangrijk en kostbaar zijn dat we het ons niet kunnen veroorloven er minder dan 100% van onze aandacht aan te besteden.

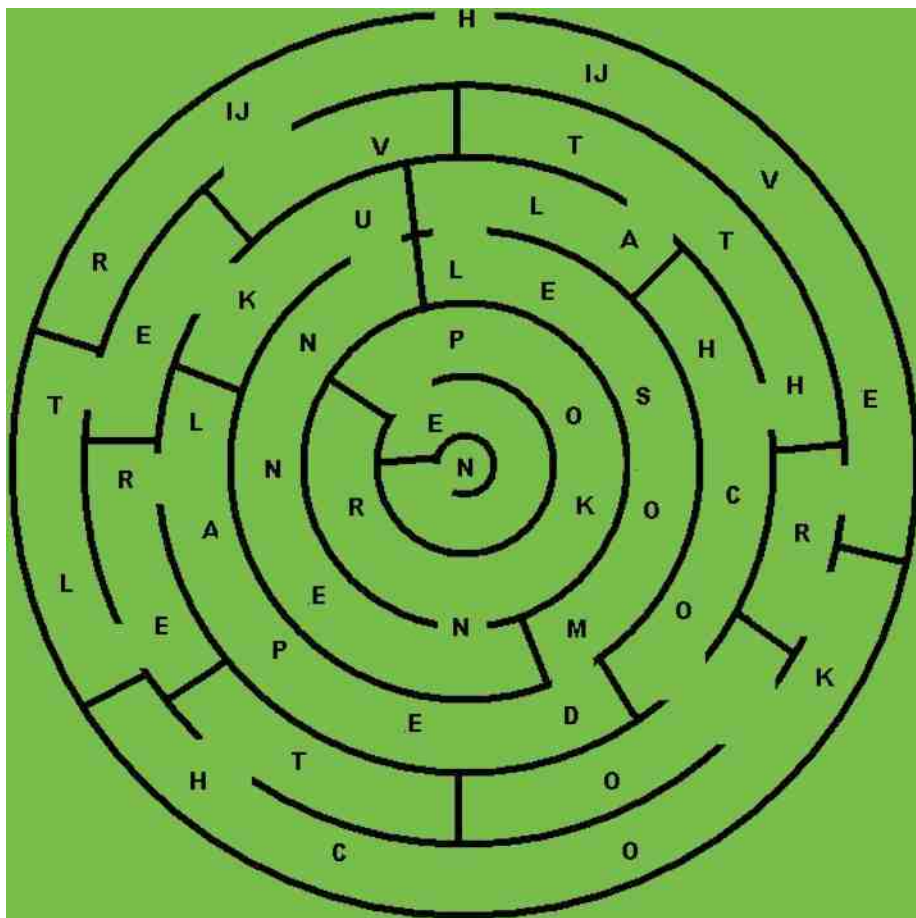
Kom je ook?

Michèl Keijsper

bron: "My boyfriend Marc"

Psalm 119 vers 5

**Waarmede zal de jongeling zijn pad,
Door ijdelheên omsingeld, rein bewaren?
Gewis, als hij het houdt naar 't heilig blad.
U zoekt mijn hart; mijn oog blijft op U staren;
Laat mij van 't spoor, in Uw geboôn vervat,
Niet dwalen, HEER' ; laat mij niet hulp'loos varen.**

Colofon

Redactie:

herder R. Blumink
Jeroen v.d. Pavert
Emile Doppenberg
Annabelle Doppenberg
Maurice Thesselaar

Contact:

www.jongerenbazuin.nl
redactie@jongerenbazuin.nl

Uitgever:

Editoo
www.editoo.nl

Een volgende keer in de Jongerenbazuin:

-Hoe kijken ouderen en jongeren in de kerk naar elkaar?

-God is een rots

-Een spreuk

-Een artikel van jou? Mail het ons voor 25 november 2013